



K·MEO

SANTORAL RACISTA

El Crist de Lepant tampoc és negre

Que el Senyor sigui en vosaltres.

Sóc el fill de Déu. Concretament una de les moltes còpies del fill de Déu. (Original 033. Edició 18756 Ed Sant Pietro. Segle XIII.) amb domicili a la Catedral de Barcelona, entrant a mà dreta.

Voldria dir-vos primer, que no soc racista. De jove potser tenia una mica de mania als jueus però ja m'ha passat. I amb els negres mai no he tingut cap problema. De fet. Jo era negre fins fa poc. Igual que la meva mare, la Verge (no us creieu tot el que diuen) de Montserrat.

Com podeu suposar, sent el fill de Déu no em puc queixar, les coses em van bé, però com a còpia no vaig tenir una vida massa gloriosa. Per un Crist anar a la guerra no és el millor i menys si ataquen el vaixell on vas penjat. Molts de vosaltres sabreu com vaig quedar de l'esquena de tant esquivar

les bales. Després però, em van donar casa a Barcelona, una capelleta mona i em vaig veure força venerat.

Dit tot això –podeu seure– he de confessar-vos que darrerament a estones em sento bipolar. No és la creu. Després de tants anys hi estic com a casa a la creu. El problema és precisament el canvi de color. Home, estic content de que m'hagin netejat una mica. Tenia ronya per parar un tren i tampoc hauria estat malament que em passessin una badana de tant en tant. El meu pare, que sóc jo també però sense barba, no té color. Tot és esperit i servidor també però ja m'està bé de tornar a ser blanc com en origen, però i els negres? Què pensaran ara de mi? I les velletes que estaven tan cofoies de tenir un Crist negre? Què els dic ara? L'altre dia vaig estar parlant amb la Montserrat i a ella li passa una



cosa semblant. Hem perdut part de la identitat... i la pregunta és si la feligresia no haurà perdut part de la seva fe, perquè si es passen setanta anys donant almoines a un Crist negre, saber després que només era un Crist brut... No farà trontollar això la fe entre els catalans? I pel color no discutiré però que sóc català de soca-rel, no en dubteu pas.

Que la pau sigui en vosaltres.

GARSA PROSTÀTICA

GITARRES DE VIGILÀNCIA

Barcelona contracta serveis de vigilància a gitanos

Ja era hora! Enlloc d'alarmes sonores que es disparen quan no toca i de vigilants de panxa abundosa, ara quan algú intenti robar alguna cosa es trobarà amb un grup gitano, primis i musculats tocant la guitarra per advertir del robatori. De les millors pensades de les autoritats barcelonines. A canvi, aquestes autoritats han ballat la rumba al Palau de la Generalitat, han fet palmes i han deixat anar un tímid OLE, per fomentar que la rumba catalana sigui declarada patrimoni immaterial de la humanitat.



De veritat que ha de ser bonic veure com la rumba desactiva un acte delictiu. Hi ha Associacions de Veïns que ja preparen robatoris ficticis, només per veure actuar als rumbes. Unes cordes de guitarra vibrant, una repicada de dits sobre la fusta, un lament sortint d'una gola esquerdada, i després el ball que alhora serveix per envoltar als malfactors.

Hi ha també en aquesta contractació racial, un factor important. La custòdia dels bens no es reparteix entre empreses, sinó entre grups i famílies de solvència contrastada. Tan contrastada que, segons sembla, els clans s'han prestat a treballar en la



vigilància (especialment d'obres públiques) a canvi de no robar el material emmagatzemat. Tota una garantia. O robem, o vigilem. Si vigilen no roben. Astuta decisió apart d'augmentar el vessant cultural de la família gitana i l'alegria nocturna en molts barris de la ciutat.

El que va d'ahir a avui. La Guàrdia Civil veia un gitano i se l'imaginava amb una gallina sota el braç i ara els gitanos vigilen la propietat urbana. A vegades la civilització avança.